ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 7ης Ιουλίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Ευρωπαϊκή αγορά του προεντεταμένου χάλυβα — Πρόστιμα — Εκτίμηση της ικανότητας καταβολής προστίμου — Κατευθυντήριες γραμμές του 2006 για τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων — Πλήρης δικαιοδοσία — Συνεκτίμηση πραγματικών περιστατικών μεταγενέστερων της επίδικης αποφάσεως — Αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας»

Στην υπόθεση C-523/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2015,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, με έδρα το Hamm (Γερμανία),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, με έδρα το Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, με έδρα το Iserlohn (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τον C. Stadler, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους V. Bottka, H. Leupold και G. Meessen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev, πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot και E. Regan (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι Westfälische Drahtindustrie GmbH (στο εξής: WDI), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (στο εξής: WDV) και Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (στο εξής: Pampus) ζητούν, αφενός, την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Ιουλίου 2015, Westfälische Drahtindustrie κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-393/10, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:515), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση και μεταρρύθμιση της αποφάσεως C(2010) 4387 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38344 – Προεντεταμένος χάλυβας), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2010) 6676 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 2010 και με την απόφαση C(2011) 2269 τελικό της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 2011 (στο εξής: επίδικη απόφαση), καθώς και, αφετέρου, την ακύρωση της επιστολής του γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού της Επιτροπής, της 14ης Φεβρουαρίου 2011 (στο εξής: επιστολή της 14ης Φεβρουαρίου 2011).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), προβλέπει στο άρθρο 23, παράγραφος 2, τα εξής:

«Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101] ή [102 ΣΛΕΕ] [...]

[…]».

3 Το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Το Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία για τον έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή. Το Δικαστήριο δύναται να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα ή τις χρηματικές ποινές που έχουν επιβληθεί.»

4 Το σημείο 35 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006), με τίτλο «Δυνατότητα πληρωμής», ορίζει τα εξής:

«Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται, εφόσον αυτό της ζητηθεί, να συνεκτιμήσει την αδυναμία της επιχείρησης να πληρώσει το πρόστιμο σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό και οικονομικό πλαίσιο. Η Επιτροπή δεν θα βασίζει καμία μείωση του προστίμου που χορηγείται για αυτό το λόγο στην απλή διαπίστωση μιας προβληματικής ή ελλειμματικής οικονομικής κατάστασης. Μία τέτοια μείωση θα μπορεί να χορηγείται μόνο βάσει αντικειμενικών αποδείξεων ότι η επιβολή του προστίμου, σύμφωνα με τις παρούσες κατευθυντήριες γραμμές, θα έθετε ανεπανόρθωτα σε κίνδυνο την οικονομική βιωσιμότητα της εμπλεκόμενης επιχείρησης και θα οδηγούσε στην απώλεια της αξίας στοιχείων του ενεργητικού της.»

Ιστορικό της διαφοράς

5 Ο τομέας τον οποίο αφορά η παρούσα υπόθεση είναι αυτός του προεντεταμένου χάλυβα (στο εξής: APC). Με τον όρο αυτό νοούνται μεταλλικά καλώδια και κλώνοι από συρματόσχοινα και, ιδίως, ο χάλυβας για προεντεταμένο σκυροκονίαμα το οποίο χρησιμοποιείται για την κατασκευή μπαλκονιών, θεμελίων ή αγωγών, καθώς και ο χάλυβας για το προεντεταμένο σκυρόδεμα το οποίο χρησιμοποιείται για βιομηχανικές και υπόγειες κατασκευές καθώς και στην κατασκευή γεφυρών.

6 Η WDI, πρώην Klöckner Draht GmbH, είναι γερμανική επιχείρηση που δραστηριοποιείται στον τομέα της σιδηρουργίας και παράγει, μεταξύ άλλων, APC. Από τις 3 Σεπτεμβρίου 1987, το 98 % του κεφαλαίου της WDI κατέχει η WDV, της οποίας το κεφάλαιο κατά δύο τρίτα κατέχει η Pampus από 1ης Ιουλίου 1997.

7 Σιτς 19 και 20 Σεπτεμβρίου 2002, η Επιτροπή, έχοντας λάβει πληροφορίες από τη Bundeskartellamt (ομοσπονδιακή αρχή ανταγωνισμού, Γερμανία) και από έναν κατασκευαστή APC για παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, διεξήγαγε επιτόπιους ελέγχους στα γραφεία πολλών επιχειρήσεων.

8 Στο πλαίσιο της έρευνάς της και αφού απέρριψε την αίτηση επιείκειας που υπέβαλε η WDI, η Επιτροπή εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 2008 ανακοίνωση αιτιάσεων την οποία κοινοποίησε σε πολλές εταιρίες, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσείουσες. Όλοι οι αποδέκτες της ανακοινώσεως αυτής υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις ως απάντηση στις εν λόγω αιτιάσεις. Στις 11 και 12 Φεβρουαρίου 2009 πραγματοποιήθηκε ακρόαση στην οποία έλαβαν μέρος οι αναιρεσείουσες.

9 Δεκατέσσερις επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσείουσες, προέβαλαν επίσης αδυναμία πληρωμής κατά την έννοια του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Παρέθεσαν δε τους λόγους που δικαιολογούν το αίτημά τους.

10 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι πολλοί προμηθευτές APC είχαν παραβεί το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και, από 1ης Ιανουαρίου 1994, το άρθρο 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3), μετέχοντας σε σύμπραξη ευρωπαϊκού, εθνικού και περιφερειακού επιπέδου, κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1984 και 19ης Σεπτεμβρίου 2002. Η Επιτροπή έκρινε ότι η Klöckner Draht, νυν WDI, είχε άμεση συμμετοχή στην παράβαση αυτή καθ' όλη τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου. Η Επιτροπή προσήψε επίσης στον κ. Pampus, ως διαχειριστή της Pampus και της WDI, ότι είχε άμεση συμμετοχή σε πολλές συναντήσεις της συμπράξεως και ότι είχε δώσει ευθέως εντολές στους εργαζομένους του, μολονότι εκτιμήθηκε ότι οι WDV και Pampus ασκούσαν καθοριστική επιρροή στη WDI καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία τελούσε υπό τον έλεγχό τους. Για τον λόγο αυτό επιβλήθηκε στη WDI πρόστιμο ύψους 46,55 εκατομμυρίων ευρώ. Οι WDV και Pampus κρίθηκαν, αντιστοίχως, αλληλεγγύως υπεύθυνες για την εν λόγω παράβαση με πρόστιμα ύψους 38,855 εκατομμυρίων ευρώ και 15,485 εκατομμυρίων ευρώ.

11 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε εξάλλου το αίτημα των αναιρεσειουσών για μείωση, κατ' εφαρμογήν του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, του επιβληθέντος προστίμου λόγω της συνεκτιμηθείσας ικανότητάς τους πληρωμής.

12 Το αίτημα των αναιρεσειουσών για επανεκτίμηση της εν λόγω ικανότητάς τους πληρωμής απορρίφθηκε με την επιστολή της 14ης Φεβρουαρίου 2011.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Σεπτεμβρίου 2010, οι αναιρεσείουσες άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση και μεταρρύθμιση της επίδικης αποφάσεως.

14 Με χωριστό έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Δεκεμβρίου 2010, οι αναιρεσείουσες κατέθεσαν αίτηση αναστολής εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.

15 Με διάταξη της 13ης Απριλίου 2011, Westfälische Drahtindustrie κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-393/10 R, στο εξής: απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, EU:T:2011:178), ο πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε εν μέρει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που είχαν υποβάλει οι αναιρεσείουσες, αναστέλλοντας την εκτέλεση της υποχρεώσεως που τους είχε επιβληθεί να συστήσουν τραπεζική εγγύηση υπέρ της Επιτροπής προκειμένου να αποφύγουν την άμεση είσπραξη των επιβληθέντων με την επίδικη απόφαση εις βάρος τους προστίμων, υπό την προϋπόθεση καταβολής στο εν λόγω θεσμικό όργανο, αφενός, του ποσού των 2 εκατομμυρίων ευρώ πριν από τις 30 Ιουνίου 2011 και, αφετέρου, μηνιαίων δόσεων ύψους 300 000 ευρώ στις 15 κάθε μήνα, από 15ης Ιουλίου 2011 και μέχρι νεοτέρας αποφάσεως, αλλά το αργότερο έως τη δημοσίευση της αποφάσεως επί της κύριας προσφυγής.

16 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι αναιρεσείουσες προέβαλαν εννέα λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων μόνον ο έκτος και ο ένατος είναι κρίσιμοι για την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως. Ο έκτος λόγος στηριζόταν, μεταξύ άλλων, σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη στην επίδικη απόφαση την εκ μέρους τους αδυναμία καταβολής του προστίμου. Ο ένατος λόγος αφορούσε την εκτίμηση της ικανότητάς τους καταβολής προστίμου στην επιστολή της 14ης Φεβρουαρίου 2011, της οποίας την ακύρωση ζήτησαν οι προσφεύγουσες από το Γενικό Δικαστήριο στις 19 Απριλίου 2011.

17 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε αυτούς τους δύο λόγους και ακύρωσε την επίδικη απόφαση κατά το μέρος που επέβαλε πρόστιμο στις αναιρεσείουσες, καθώς και την επιστολή της 14ης Φεβρουαρίου 2011 με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει στην εν λόγω επιστολή σε πλάνες κατά την εκτίμηση της ικανότητάς τους καταβολής προστίμου. Στο πλαίσιο ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας το ίδιο τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, έκρινε εντούτοις ότι οι αναιρεσείουσες εσφαλμένως υποστήριζαν ότι έπρεπε να μειωθεί το πρόστιμο λόγω αδυναμίας τους καταβολής του και, κατόπιν τούτου, όρισε το πρόστιμο στο ίδιο ποσό με εκείνο που τους είχε επιβληθεί με την επίδικη απόφαση.

Αιτήματα των διαδίκων

18 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που τις υποχρεώνει να καταβάλουν πρόστιμο, ή να αναιρέσει την απόφαση αυτή στο σύνολό της, και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση στο μέτρο που τους επιβάλλει πρόστιμο, καθώς και την επιστολή της 14ης Φεβρουαρίου 2011 και το πρόστιμο αυτό καθ' αυτό·

— επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε με την απόφαση αυτή ή να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να μειώσει το επιβληθέν με την επίδικη απόφαση πρόστιμο, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της αναιρετικής δίκης.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

20 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τρεις λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, καθώς και παράβαση του συστήματος κατανομής των αρμοδιοτήτων και της θεσμικής ισορροπίας. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως. Ο τρίτος λόγος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

21 Δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο δύναται ανά πάσα στιγμή, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει εν όλω ή εν μέρει την αίτηση αναιρέσεως, με αιτιολογημένη διάταξη.

22 Η διάταξη αυτή πρέπει να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπερέβη τα όρια της πλήρους δικαιοδοσίας του, καθόσον δεν περιορίστηκε απλώς στον έλεγχο της επίδικης αποφάσεως, προκειμένου να καταργήσει, να μειώσει ή να αυξήσει το επιβληθέν πρόστιμο, αλλά εξέδωσε αυτοτελή απόφαση επιβολής προστίμου, η οποία στηρίζεται, όσον αφορά την ικανότητά τους πληρωμής, σε νέα πραγματικά στοιχεία και δη μεταγενέστερα της επίδικης αποφάσεως και της επιστολής της 14ης Φεβρουαρίου 2011.

24 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο, κατά το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «καταδίκασε» τις αναιρεσείουσες στην καταβολή προστίμου. Ομοίως, στη σκέψη 302 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι το ποσό του προστίμου προκύπτει από την κρίση που διαμόρφωσε κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς του.

25 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε το σύστημα κατανομής των αρμοδιοτήτων και τη θεσμική ισορροπία και προσέβαλε το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, υποκαθιστώντας την Επιτροπή. Έχοντας μεταρρυθμίσει την επίδικη απόφαση διά της ακυρώσεώς της ως προς την επιβολή προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να αποφανθεί ότι δεν συνέτρεχε λόγος τροποποιήσεως του ύψους του προστίμου.

26 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, στις σκέψεις 109, 302 και 335 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι προκειμένου να εκτιμήσει την ικανότητα μιας επιχειρήσεως προς καταβολή προστίμου στο πλαίσιο ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του πρέπει, κατ' αρχήν, να λάβει υπόψη την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς του. Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο απέστη από την ίδια τη νομολογία του που προκύπτει, ιδίως, από την απόφαση της 14ης Μαΐου 2014, Donau Chemie κατά Επιτροπής (T-406/09, EU:T:2014:254).

27 Εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να λαμβάνει υπόψη τυχόν μεταγενέστερη της ακυρώσεως του αρχικού προστίμου βελτίωση της ικανότητας καταβολής προστίμου των διαδίκων, τούτο θα είχε γι' αυτούς αποτρεπτικές και ασυμβίβαστες προς την αρχή του κράτους δικαίου συνέπειες και θα παραβίαζε την αρχή του αυτοπεριορισμού των δικαιοδοτικών οργάνων έναντι των διοικητικών αρχών, οι οποίες μπορούν να εκτιμήσουν καλύτερα τα πραγματικά περιστατικά. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να αποκλείεται η συνεκτίμηση στοιχείων μεταγενέστερων της εκδόσεως της

αποφάσεως περί επιβολής προστίμου όταν, όπως εν προκειμένω, η απόφαση αυτή ακυρώθηκε ακριβώς ως προς την επιβολή προστίμου. Συγκεκριμένα, εάν η επίδικη απόφαση ήταν σύννομη, το Γενικό Δικαστήριο δεν θα έπρεπε να προβεί σε έλεγχο πλήρους δικαιοδοσίας.

28 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, ως προς τα δύο σκέλη του, είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

29 Με τα δύο σκέλη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη, στο μέτρο που το ίδιο επέβαλε νέο πρόστιμο, λαμβάνοντας υπόψη στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως.

30 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το σύστημα δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων της Επιτροπής που αφορούν τις διαδικασίες εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ συνίσταται στον κατ' άρθρο 263 ΣΛΕΕ έλεγχο νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων, ο οποίος είναι δυνατό να συμπληρωθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003 κατόπιν αιτήματος των προσφευγόντων, από την άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τις κυρώσεις που επιβάλλονται από την Επιτροπή στον τομέα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 42, και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 71).

31 Όταν ασκεί την πλήρη δικαιοδοσία του, ο δικαστής της Ένωσης έχει την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κυρώσεως, να προβαίνει στη δική του εκτίμηση για τον καθορισμό του ποσού της κυρώσεως αυτής, υποκαθιστώντας την Επιτροπή που εξέδωσε την πράξη στην οποία καθορίστηκε αρχικώς το ποσό αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 75).

32 Κατά συνέπεια, ο δικαστής της Ένωσης μπορεί να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη πράξη, έστω και χωρίς ακύρωση (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, C-534/07 P, EU:C:2009:505, σκέψη 86), προκειμένου να καταργήσει, να μειώσει ή να αυξήσει το επιβληθέν πρόστιμο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Alliance One International κατά Επιτροπής, C-679/11 P, EU:C:2013:606, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 104, και της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψη 74).

33 Η δικαιοδοσία αυτή ασκείται λαμβανομένων υπόψη όλων των πραγματικών στοιχείων (αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, C-534/07 P, EU:C:2009:505, σκέψη 86, και της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Alliance One International κατά Επιτροπής, C-679/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:606, σκέψη 104).

34 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο δικαστής της Ένωσης μπορεί να ασκήσει την πλήρη δικαιοδοσία του όταν υποβάλλεται στην κρίση του το ζήτημα του ποσού του προστίμου (αποφάσεις της 8ης Φεβρουαρίου 2007, Groupe Danone κατά Επιτροπής, C-3/06 P, EU:C:2007:88, σκέψη 62, και της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Alliance One International κατά Επιτροπής, C-679/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:606, σκέψη 105), η δε άσκηση της δικαιοδοσίας αυτής συνεπάγεται την οριστική μεταβίβαση στον δικαστή της Ένωσης της εξουσίας επιβολής των κυρώσεων (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, EU:C:2002:582, σκέψη 693).

35 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του εκ μέρους του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως, αφού απέρριψε τον πρώτο έως τέταρτο καθώς και τον έβδομο και όγδοο λόγο ακυρώσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες, έκρινε, στις σκέψεις 285 έως 332 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή, εκτιμώντας την ικανότητα των αναιρεσειουσών προς καταβολή προστίμου, κατά την έννοια του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών 2006, υπέπεσε σε πλάνες και ότι οι πλάνες αυτές ήταν ικανές να επιφέρουν την ακύρωση, αφενός, της επίδικης αποφάσεως στο μέτρο που επέβαλε πρόστιμο στις αναιρεσείουσες και, αφετέρου, της επιστολής της 14ης Φεβρουαρίου 2011.

36 Στο πλαίσιο του ανωτέρω ελέγχου νομιμότητας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν δικαιολογημένη η εκ μέρους του άσκηση, εν προκειμένω, της πλήρους δικαιοδοσίας του. Εφαρμόζοντας, στις σκέψεις 333 έως 358 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, αποφάνθηκε, βάσει των στοιχείων που είχαν προσκομίσει οι διάδικοι σχετικά με την οικονομική κατάσταση των αναιρεσειουσών όπως αυτή είχε διαμορφωθεί μετά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείουσες εσφαλμένως υποστήριζαν ότι έπρεπε μειωθεί το πρόστιμο λόγω της αδυναμίας τους καταβολής του, για λόγους ανάλογους με τους προβαλλόμενους στο σημείο 35 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, και κατέληξε ότι έπρεπε να καταδικαστούν στην καταβολή ισόποσου προστίμου με το επιβληθέν εις βάρος τους με την επίδικη απόφαση.

37 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπερέβη τα όρια της πλήρους δικαιοδοσίας του.

38 Μολονότι, βεβαίως, η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου άσκηση του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως είχε εν προκειμένω ως συνέπεια την ακύρωσή της κατά το μέρος που με αυτή η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο στις αναιρεσείουσες, τούτο ουδόλως συνεπάγεται, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, εξ αυτού του λόγου, να ασκήσει την πλήρη δικαιοδοσία του. Πράγματι, εξακολουθούσε να εκκρεμεί πλήρως ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου το ζήτημα σχετικά με την εκτίμηση του ποσού του προστίμου, καθόσον οι αναιρεσείουσες είχαν ζητήσει, με την προσφυγή τους, τη μείωση του προστίμου αυτού, μεταξύ άλλων λόγω αδυναμίας καταβολής κατά την έννοια του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006.

39 Ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, το Γενικό Δικαστήριο ήταν επομένως το μόνο που διέθετε την εξουσία επιβολής κυρώσεων στις αναιρεσείουσες και, συνεπώς, μπορούσε βάσει των προσκομισθέντων από τους διαδίκους στοιχείων και τηρουμένης της αρχής της κατ' αντιμωλία συζητήσεως, να μεταρρυθμίσει το ποσό του προστίμου που τους είχε επιβληθεί με την επίδικη απόφαση.

40 Λαμβανομένου υπόψη ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει συχνά υποκαταστήσει με την εκτίμησή του την εκτίμηση της Επιτροπής στο πλαίσιο ασκήσεως της εξουσίας επιβολής κυρώσεων, το γεγονός ότι τελικώς έκρινε ότι έπρεπε να διατηρήσει το ίδιο πρόστιμο με εκείνο που είχε ορίσει η επίδικη απόφαση δεν ασκεί επιρροή επί της ορθής ασκήσεως της εν λόγω εξουσίας (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, C-534/07 P, EU:C:2009:505, σκέψη 88).

41 Το ίδιο ισχύει και για τη χρήση του όρου «καταδικάζει», στη σκέψη 358 και στο διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, από το σκεπτικό της αποφάσεως αυτής προκύπτει επαρκώς κατά νόμον ότι το Γενικό Δικαστήριο άσκησε την πλήρη δικαιοδοσία του προκειμένου να μεταρρυθμίσει το ποσό του επιβληθέντος με την επίδικη απόφαση προστίμου από την Επιτροπή.

42 Όσον αφορά τη συνεκτίμηση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου στοιχείων μεταγενέστερων της ημερομηνίας εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως και της επιστολής της 14ης Φεβρουαρίου 2011, πρέπει να υπομνησθεί ότι εν προκειμένω η μεταρρύθμιση του ποσού του προστίμου είναι αποτέλεσμα της ασκήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου της πλήρους δικαιοδοσίας του.

43 Στο πλαίσιο αυτό, ο δικαστής της Ένωσης δύναται να λαμβάνει υπόψη, προκειμένου να ολοκληρώσει την άσκηση του ελέγχου του νομιμότητας, όλα τα πραγματικά στοιχεία που θεωρεί κρίσιμα, είτε αυτά είναι προγενέστερα είτε μεταγενέστερα της ληφθείσας αποφάσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1974, Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής, 6/73 και 7/73, EU:C:1974:18, σκέψεις 51 και 52· της 22ας Ιανουαρίου 2013, Επιτροπή κατά Tomkins, C-286/11 P, EU:C:2013:29, σκέψη 49· της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Alliance One International κατά Επιτροπής, C-679/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:606, σκέψη 107, και της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Total κατά Επιτροπής, C-597/13 P, EU:C:2015:613, σκέψη 41).

44 Συγκεκριμένα, ο σεβασμός της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, μιας γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης που θεμελιώνεται σήμερα στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), επιβάλλει να έχει ο δικαστής της Ένωσης, στο πλαίσιο ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, τη δυνατότητα να εξετάσει όλα τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που ασκούν επιρροή επί της διαφοράς της οποίας επιλαμβάνεται (βλ., συναφώς, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-501/11 P, EU:C:2013:522, σκέψεις 35 και 36).

45 Το ίδιο ισχύει, επομένως, κατά μείζονα λόγο όταν, όπως εν προκειμένω, η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας αφορά την εξέταση της ικανότητας της οικείας επιχειρήσεως προς καταβολή του προστίμου. Συγκεκριμένα, εάν ο δικαστής της Ένωσης δεν είχε τη δυνατότητα να εκτιμήσει την ικανότητα αυτή λαμβάνοντας υπόψη την υφιστάμενη πραγματική κατάσταση κατά τον χρόνο διαμορφώσεως της κρίσεώς του, θα όφειλε ενδεχομένως να απορρίψει ή να δεχτεί τη μείωση ή την κατάργηση οφειλόμενου ή μη οφειλόμενου προστίμου, με αποτέλεσμα την πρόκληση στην εν λόγω επιχείρηση ενός αδικαιολόγητου ανταγωνιστικού μειονεκτήματος ή την παροχή σ' αυτή ενός αδικαιολόγητου ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος.

46 Κατά πάγια νομολογία, η ικανότητα μιας επιχειρήσεως προς καταβολή προστίμου μπορεί να διαδραματίσει ρόλο μόνο σε συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο, και δη υπό το πρίσμα των συνεπειών που θα μπορούσε να έχει η καταβολή του προστίμου, ιδίως, όσον αφορά την αύξηση της ανεργίας ή την επιδείνωση των ευρισκομένων ανάντη ή κατάντη της οικείας επιχειρήσεως οικονομικών κλάδων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2006, SGL Carbon κατά Επιτροπή, C-308/04 P, EU:C:2006:433, σκέψη 106).

47 Όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 302 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η λύση αυτή επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο όταν, όπως εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες έλαβαν από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων την αναστολή εκτελέσεως του επιβληθέντος από την Επιτροπή προστίμου έως τη δημοσίευση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

48 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου

– Επιχειρήματα των διαδίκων

49 Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη, παραβιάζοντας τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας και αντιθέτως προς όσα επισήμανε στη σκέψη 333 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το σύνολο των σχετικών προϋποθέσεων για τον υπολογισμό του προστίμου, όπως προβλέπονται στο σημείο 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το ενημερωτικό σημείωμα της Επιτροπής της 12ης Ιουνίου 2010, με τίτλο

«Αδυναμία πληρωμής του προστίμου βάσει της παραγράφου 35 των κατευθυντήριων γραμμών της 1/09/2006 για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1/2003» [SEC(2010) 737/2], κατά το οποίο η αδυναμία καταβολής προστίμου εκ μέρους ορισμένης επιχειρήσεως μπορεί να ληφθεί υπόψη, είτε με μείωση του προστίμου σε ποσό το οποίο η εν λόγω επιχείρηση δύναται να πληρώσει, είτε με τμηματική καταβολή του προστίμου εντός τριετίας ή πενταετίας. Εν προκειμένω όμως, λαμβανομένων υπόψη του σχεδίου πληρωμής που αποτέλεσε όντως αντικείμενο διαπραγματεύσεως με την Επιτροπή και των ποσών που είχαν ήδη καταβληθεί βάσει της αποφάσεως των ασφαλιστικών μέτρων, η διάρκεια καταβολής του επιβληθέντος από το Γενικό Δικαστήριο προστίμου θα ήταν περίπου δεκαπέντε ή είκοσι έτη.

50 Συγκεκριμένα, κατά την ισχύουσα διοικητική πρακτική, όταν συντρέχουν οι προβλεπόμενες στο σημείο 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προϋποθέσεις, η Επιτροπή μειώνει, κατ' αρχήν, το πρόστιμο στο ποσό που η ενδιαφερόμενη επιχείρηση είναι σε θέση να καταβάλει κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της.

51 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει πρόσφορο να υιοθετήσει μια υβριδική λύση συνδέοντας τη μείωση του επιβληθέντος προστίμου με τμηματική καταβολή του, θα ήταν αναγκαίο, προκειμένου το πρόστιμο να είναι πρόσφορο, να μειωθεί το συνολικό ποσό του σε 20 εκατομμύρια ευρώ κατ' ανώτατο όριο, τα οποία αντιστοιχούν στο ποσό των 2 εκατομμυρίων ευρώ που είχαν ήδη καταβληθεί βάσει της αποφάσεως των ασφαλιστικών μέτρων και στην καταβολή 60 μηνιαίων δόσεων ύψους 300 000 ευρώ, πληρωτέων εντός χρονικού διαστήματος διάρκειας πέντε ετών κατ' ανώτατο όριο.

52 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το εν λόγω πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι αλυσιτελές.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών, στο μέτρο που προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι τους επέβαλε πρόστιμο του οποίου η τμηματική καταβολή εκτείνεται σε υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα, στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ούτε προέβλεψε ούτε, κατά μείζονα λόγο, επέβαλε τμηματική καταβολή του προστίμου.

54 Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων, η τμηματική καταβολή του προστίμου από την οποία εξαρτήθηκε η αναστολή εκτελέσεως της υποχρεώσεως συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως έληγε κατά την ημερομηνία δημοσιεύσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Φαίνεται μάλιστα ότι η προβαλλόμενη διάρκεια πληρωμής του προστίμου προκύπτει από ένα σχέδιο πληρωμής που υπήρξε αντικείμενο διαπραγματεύσεως μεταξύ των ίδιων των αναιρεσειουσών και της Επιτροπής, μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως αυτής.

55 Περαιτέρω, στο μέτρο που οι αναιρεσείουσες επικρίνουν το Γενικό Δικαστήριο διότι δεν μείωσε το πρόστιμο που τους επιβλήθηκε, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι σκοπός των επιχειρημάτων τους είναι η επανεκτίμηση από το Δικαστήριο των πραγματικών περιστατικών σε σχέση με την ικανότητά τους καταβολής του προστίμου, εκτίμηση που όμως δεν εμπίπτει στην κατ' αναίρεση δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, εκτός εάν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου τους, η οποία εν πάση περιπτώσει δεν προβλήθηκε εν προκειμένω (απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2016, Toshiba Corporation κατά Επιτροπής, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψη 40).

56 Όσον αφορά την πρακτική που έχει ακολουθήσει στο παρελθόν η Επιτροπή, πρέπει να υπομνησθεί ότι αυτή δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως νομικό πλαίσιο για τα πρόστιμα στον τομέα του ανταγωνισμού και ότι αποφάσεις που αφορούν άλλες υποθέσεις έχουν μόνον ενδεικτικό χαρακτήρα όσον αφορά την ύπαρξη δυσμενών διακρίσεων (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 189).

57 Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτο και εν μέρει προδήλως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου

– Επιχειρήματα των διαδίκων

58 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι τους επιφύλαξε, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, δυσμενή μεταχείριση σε σχέση με τις άλλες επιχειρήσεις των οποίων το πρόστιμο μειώθηκε δυνάμει του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, καθόσον καμία από τις εν λόγω άλλες επιχειρήσεις δεν καταδικάστηκε σε τμηματικές καταβολές για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα.

59 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, στο μέτρο που εκτίμησε την ικανότητα των αναιρεσειουσών για καταβολή προστίμου κατά την ημερομηνία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ενώ είχε εκτιμήσει την ικανότητα άλλων επιχειρήσεων για καταβολή προστίμου κατά την ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως.

60 Αφενός, όλοι οι αποδέκτες της επίδικης αποφάσεως βρίσκονταν σε παρεμφερή κατάσταση, όταν υπέβαλαν συναφώς το αίτημά τους για μείωση του προστίμου. Εάν η Επιτροπή είχε εκτιμήσει ορθώς την ικανότητά τους καταβολής προστίμου, θα είχε μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στις αναιρεσείουσες, οι οποίες δεν θα ήταν υποχρεωμένες να ασκήσουν προσφυγή που οδήγησε σε νέα καταδίκη τους από το Γενικό Δικαστήριο σε διαφορετική ημερομηνία. Η προβαλλόμενη άνιση μεταχείριση είναι ακόμη προφανέστερη, διότι το Γενικό Δικαστήριο, κατά την εν λόγω ημερομηνία, δεν εξακρίβωσε εάν είχε βελτιωθεί η οικονομική κατάσταση των επιχειρήσεων που έτυχαν μειώσεως του προστίμου.

61 Αφετέρου, η απόρριψη των αιτημάτων μειώσεως του προστίμου που είχαν υποβάλει οι αναιρεσείουσες αποτελούσε ήδη άνιση μεταχείριση, η οποία συνέχισε να υφίσταται λόγω της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον οι αναιρεσείουσες έπρεπε να αντικρούσουν το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι τόκοι επί του επιβληθέντος από το Γενικό Δικαστήριο προστίμου οφείλονται από την ημερομηνία που ορίζει η επίδικη απόφαση, μολονότι δεν είχε διαπιστωθεί ότι δεν συνέτρεχαν κατά την εν λόγω ημερομηνία οι προϋποθέσεις του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006.

62 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το εν λόγω δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

63 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη. Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η εν λόγω αρχή επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η εν λόγω διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 51).

64 Το Γενικό Δικαστήριο επιβάλλεται να τηρεί την αρχή αυτή, όχι μόνο στο πλαίσιο της εκ μέρους του ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής περί επιβολής των προστίμων, αλλά και κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του. Πράγματι, η άσκηση της εν λόγω δικαιοδοσίας δεν μπορεί να οδηγεί σε διακρίσεις μεταξύ των επιχειρήσεων που έχουν μετάσχει σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, κατά τον καθορισμό του ύψους των επιβαλλομένων εις βάρος τους προστίμων (βλ., συναφώς, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 77).

65 Εν προκειμένω, εντούτοις, στο μέτρο που οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι τους επέβαλε προθεσμίες πληρωμής που επάγονται δυσμενείς διακρίσεις, τα επιχειρήματά τους πρέπει να απορριφθούν ως παντελώς αβάσιμα, για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθέμενους στις σκέψεις 53 και 54 της παρούσας διατάξεως.

66 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 356 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συνεκτίμηση μεταγενέστερων της επίδικης αποφάσεως στοιχείων στο πλαίσιο εξετάσεως της ικανότητας των αναιρεσειουσών προς καταβολή του προστίμου κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του δεν επάγεται καμία δυσμενή διάκριση έναντι των επιχειρήσεων που δεν άσκησαν προσφυγή προς αμφισβήτηση της εκ μέρους της Επιτροπής εκτιμήσεως της ικανότητάς τους προς καταβολή προστίμου. Πράγματι, οι αναιρεσείουσες δεν ευρίσκονται σε κατάσταση παρεμφερή με εκείνη των ανωτέρω επιχειρήσεων, καθόσον άσκησαν προσφυγή πρωτοδίκως (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., C-310/97 P, EU:C:1999:407, σκέψεις 49 έως 63).

67 Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμο.

68 Ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν προέβη σε ανεξάρτητο έλεγχο διά της ασκήσεως της εξουσίας του πλήρους εκτιμήσεως, προσβάλλοντας το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το οποίο κατοχυρώνουν το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και το άρθρο 47 του Χάρτη, καθόσον έκρινε, στη σκέψη 334 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ικανότητα των αναιρεσειουσών προς καταβολή του προστίμου έπρεπε να εκτιμηθεί σε σχέση με το ποσό του επιβληθέντος με την επίδικη απόφαση προστίμου.

70 Στο πλαίσιο ενός πρόσφορου αυτοτελούς ελέγχου του προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να εξετάσει λεπτομερώς τις καθοριστικές παραμέτρους υπολογισμού του, όπως η διάρκεια και η σοβαρότητα της παραβάσεως. Ο έλεγχος απλώς και μόνον των σφαλμάτων εκτιμήσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής, και τούτο ιδίως διότι η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας συνιστά μονομερή διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας το Γενικό Δικαστήριο καλείται να υποκαταστήσει με την εκτίμησή του την εκτίμηση της Επιτροπής.

71 Η Επιτροπή εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό του τρίτου λόγου αναιρέσεως, στο μέτρο που οδηγεί σε έλεγχο της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Κατά τη γνώμη της, ο λόγος αυτός είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

72 Πρέπει, κατ' αρχάς, να απορριφθούν τα επιχειρήματα της Επιτροπής όσον αφορά το παραδεκτό του τρίτου λόγου αναιρέσεως, καθόσον με αυτόν οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη, όταν προέβη σε έλεγχο της επίδικης αποφάσεως.

73 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου αυτού, δεν αμφισβητείται ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 121 έως 265 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε εξ ολοκλήρου τους τέσσερις πρώτους λόγους ακυρώσεως, με τους οποίους οι αναιρεσείουσες επιδίωκαν, κατ' ουσίαν, να αμφισβητήσουν τη διαπιστωθείσα με την επίδικη απόφαση παράβαση καθώς και το ποσό του προστίμου που τους επιβλήθηκε με αυτή. Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες δεν προέβαλαν κανένα επιχείρημα προς αμφισβήτηση αυτού του σκέλους της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

74 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, στη σκέψη 334 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ελλείψει πλάνης ικανής να υπονομεύσει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, ήταν πρόσφορο να εκτιμηθεί εκ νέου η ικανότητα των αναιρεσειουσών προς καταβολή προστίμου βάσει του ποσού του επιβληθέντος με την εν λόγω απόφαση προστίμου.

75 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί των δικαστικών εξόδων

76 Βάσει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

77 Επειδή η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, και Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. στα δικαστικά έξοδα και επειδή αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG και Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)